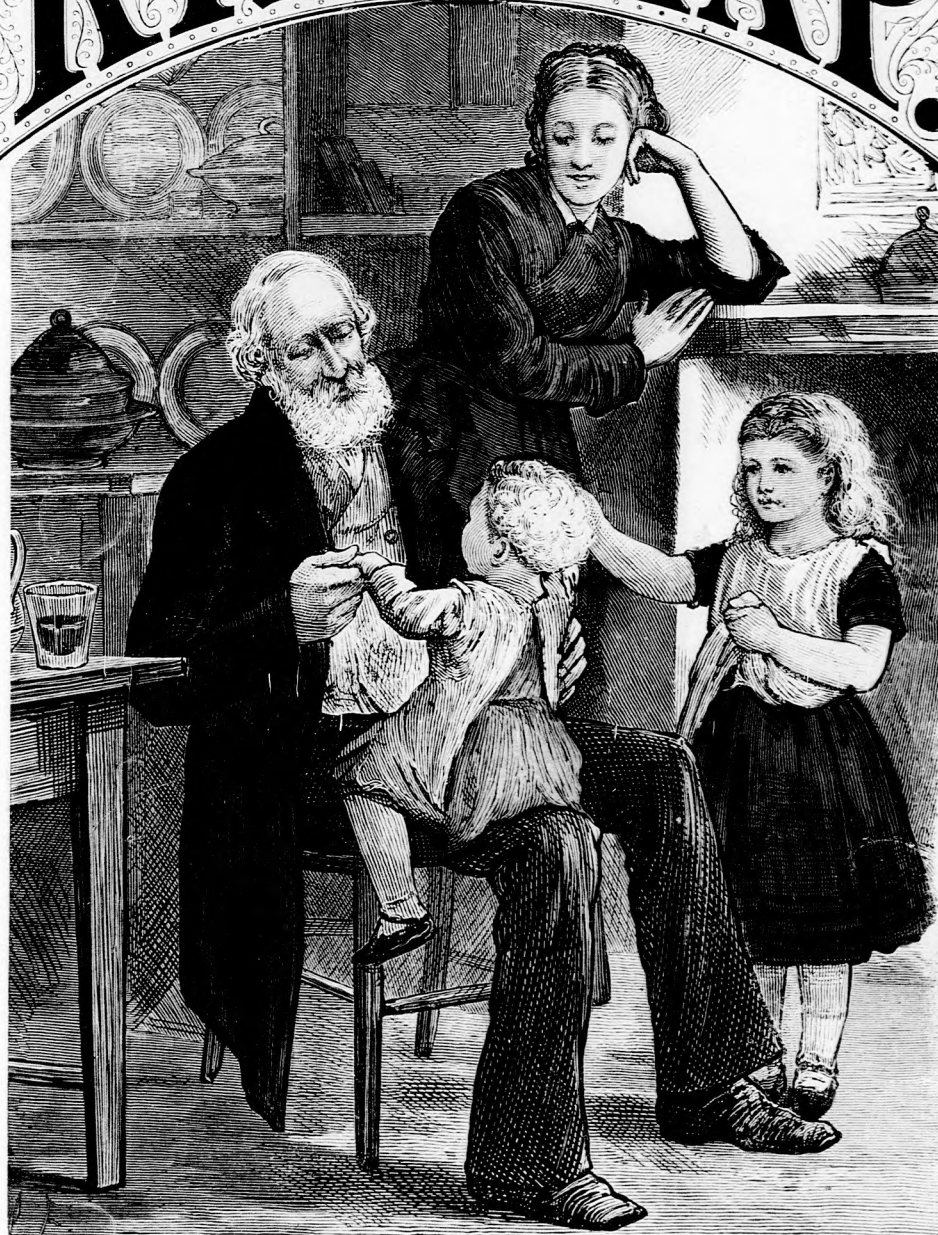

KIS LAP

ÁZ ELSŐ PARIPA. (Lásd a 479. lapon.)

A MÁS KÖDMÖNE.

— Elbeszélés. —

(Folytatás)

UGYANEZEN pillanatban megtaszította a szegény vak Arthurt, úgy, hogy ez egy mély árokba esett s elvesztette eszméletét.

De nem sokáig feküdt ott, csakhamar felocsudott ismét és nagy meglepetésére úgy találta, hogy nem fekszik az árokban, melybe az imént bukott, hanem az utca közepén áll a járó-kelő nép között, nem is vak többé! . . . nagyon jól lát mindent . . . ott áll a rendőr, amott robog egy kocsis, itt meg egy ház áll, melyet Arthur rögtön megismert, hiszen a Mari néni háza volt, szemben pedig egy cukrász-bolt volt, melyben hajdan sokszor vásárolt pompás csemegéket.

Most azonban a fígha bocsátának be a fényes cukrász-boltba. Amint végig nézett magán, látta: hogy szegény, rongyos fíu lett belőle. Egyik eszímájának nem volt sarka, a másiknak orrán kibujtak lábujjai, rubázata pedig teljesen illett a rongyos eszímához, sok helyen már a folt sem tartotta össze, hanem foszlányokban esüngött le róla — valóságos szegény fíu lett belőle, akire csak megvetőleg néznek az emberek. De nem csak rongyos volt, hanem olyan éhes is! Olyan éhes, mint a szegény emberek szoktak lenni. Ezt az éhséget Arthur még soha sem érezte, ő eddig csak az olyan éhséget ismerte, melynek »jó étvágy« a neve s mely még kellemes érzés, mert aki ezt érzi, tudja, hogy rövid idő alatt bizonyosan csillapítani fogja étvágyát. De az igazi

éhség, oh, mily kínos szenvedés az! . . . jó volna, ha minden vagyonosabb szülők gyermeke legalább egyszer érezné e szenvedést, hogy jobban megérthesse a szegény éhezők gyötrelmeit!

Arthur majd eldőlt az éhségtől . . . irigyelte azt a lovat, mely amott az utca sarkon pihenve, ropogtatta a gazdája által nyakába akasztott abrakot . . . Akaratlanul a cukrász-bolt elé állt s a nagy üveg ajtón át bepillantott . . . Egy csinos, barna fiatal embert látott egy asztal előtt, válogatva a különböző pompás csemegékben . . . ismerte ez ifjút, mert ez azt az arcot viselte, mely hajdan Arthuré volt, mikor még át nem változott . . . hajdan ő ült úgy a bőven megrakott asztal előtt s lakmározott, míg most, a szegény koldus fíu ködmönében, majd meghalt éhen s hasztalan sovárgott legalább valami hulladék után!

— Oh! Mily hamar megette azt a nagy darab diós tortát! — szólt magában Arthur, mialatt az az urfi ott bent a boltban lakmározott — Azt hinné az ember, hogy délben nem kapott ebédet, pedig fogadni mernék, hogy legalább is öt tál ételt evett . . . és nem szégyenli most megint ennyire torkoskodni! Nagy hiba a nénjétől, hogy ennyire elkényezteti. Ez káros az ő egészségére, jellemére, és — erszényére nézve is. Ni! még mindig eszik! Most befőtt gyümölcsöt rendel! Ah, most rám nézett . . . talán megsajnál s eszébe jut, hogy aki bőségben uszik, annak illik a szegények számára is juttatni egy kis morzsát . . . talán ad néhány krajczárt, hogy egy darab kenyeret vehessenek . . . Hogy is tud annyit pazarolni

fölsőleg
nek körAr
ször il
lelkifur
tott, ho
ott a ez
sem jut
gény elbizonyo
többet
forintba
dása!
neki z
Hiszen
megron
belé!A
fölkelt
séggel
öltözöt—
koldusEz
gény a
nyert s
odább
elkesernéz re
magáb
van ne
dagab
O mag
még eg
de ige
negyc
gére k

fölösleges esemegékre, mikor mások éheznek körülötte!

Arthur életében most gondolt először ilyenformát és valami sajátságos lelkifurdálás lepte meg, mert eszébe jutott, hogy hajdanában, mikor még ő ült ott a ezukrászoltban, akkor bezzeg soha sem jutott eszébe megkönyörülni a szegény éhezőkön.

— Ah végre! szólt ismét, — már bizonyosan torkig van, mert nem eszik többet... most fizet... ni! Két egész forintba került e fölösleges nyaláncoskodása! A néni alkalmasint ma adta ki neki zsebpénzt s ő ilyenekre pazarolja. Hiszen ez szörnyű tékozlás! Bizonyosan megrontotta a gyomrát és beteg is lesz belé!

A boltban lakmározott urfi ekkor fölkelt az asztal mellől s büszke elégteliséggel lépett ki az utcára. A rongyokba öltözött Arthur épen az ajtó előtt állt.

— Takarodjál az utból, te rongyos koldus gaz kölyök! kiáltá az urfi.

Ez volt a megszólítás, melyet szegény Arthur a várt alamizsna helyett nyert s az urfi aztán hetykén, fityörészve odább sétált. Szegény Arthur egészen elkeseredve nézett utána.

— Hát nem elég, hogy megvetően néz reám, még gyalázni is kell? szólt magában mély szomorúsággal. — Hát van neki abban érdeme, hogy szülői gazdagabbak, mint az én szegény szülőim? O maga bizonyosan meg nem keresett még egy árva forintot sem egész életében, de igenis elpazarolt már sokat... A negyedrésze annak, amit fölösleges esemegére költ, elég volna, hogy egy szegény

család csillapithassa éhségét! És ez csak igen csekély áldozat volna az ilyen gazdag fiu részéről! Vagy nem tudja talán, hogy jöhet még idő, mikor majd keserűen meg fogja bánni, hogy soha sem cselekedett jót a szegényekkel!

Arthur jól tudta, hogy a szívtelen fiutól hasztalan vár könyörületet; de látta, hogy ama ház felé tart, melyben egy kegyes, jószívű leányka, a jó Linka is lakik, ki mindig kész legalább néhány nyájas szóval megvigasztalni a szerencsétleneket. És most oly szomorú volt szíve, hogy szinte sovárgott a kis leány nyájas szavai után s azon reményben, hogy talán megpillanthatja Linkát, követte az urfit. Már egészen a ház elé értek, midőn a hetykén lépdelő urfi kihuzta zsebéből zsebkendőjét, de ezzel együtt kirántotta erszényét is, mely a földre esett, a nélkül, hogy a gondatlan fiu észrevette volna. De Arthur észrevette, gyorsan odaugrott és fölvette az erszényt.

Arthurnak esze ágában sem volt, hogy megtartsa az erszényt, tudta, hogy talált portékát becsületes ember nem tart meg. Egy perczig azonban mégis habozott, mit tegyen: utána szaladjon-e a gögös urfinak, hogy átadja neki az erszényt, vagy bevigye-e a házba s adja át Linkának? E habozás azonban szomorú következményű lett a szegény koldus Arthurrá nézve, mert e pillanatban az urfi véletlenül zsebébe nyulván, észrevette az erszény hiányát, megfordult s meglátta erszényét Arthur kezében.

— Hah! tolvaj, nyomorult zsebmetsző! kiáltá dühösen s nyakon ragadta Arthurt.

Arthur minden erejéből védte magát a támadás ellen és bizonyosan földhöz is vágta volna a sokkal gyöngébb urfit, ha ez torkaszakadtából nem kiáltoz rendőrnán. Nem messze az utcasarkon állt egy fegyveres rendőr, ki a zaj hallatára rögtön odasietett és megragadta Arthurt.

— Vezesse börtönbe! kiáltá dühösen az urfi. Kilopta a zsebemből az erszényemet!

— Az nem igaz! kiáltá szegény Arthur kétségbeesetten. — Hozzá sem nyultam az urfi zsebéhez... a kendővel együtt rántotta ki az imént erszényét... én a földről vettem föl s épen be akartam vinni ide a házba, hogy Linka kisaszszonynak átadjam.

— Hazugság! szólt az urfi megvetően. Ezt csak azért mondja most, hogy megmeneküljön.

A PÉZSMA-BÓD. (Lásd a 478. lapon.)

A zajra Linka is megjelent a ház ablakában és kérdé:

— Mi történt? Mit csinált ez a szegény fiu?

— Szegény fiu? felelt az urfi, — az ám! Ez egy haszontalan csavargó, zsebmetsző tolvaj!

— Az nem igaz, én nem loptam soha senkitől semmit! kiáltá Arthur haraggal.

— Nem bizony, csak épen most loptad ki az erszényt zsebemből! Azt gondolod, elhíszem ostoba mesédet, hogy a földön találtad erszényemet?

— De hátha csakugyan igazat mond? szólt Linka és részvételt nézett a szegény fiura.

— Ne beszélj bolondokat, Linka, felelt az urfi durván. Mondom, hogy ez

egy semmi börtönbe

—
viszonzá
fiu, olya
Meglehe
vetett el
nyomoru

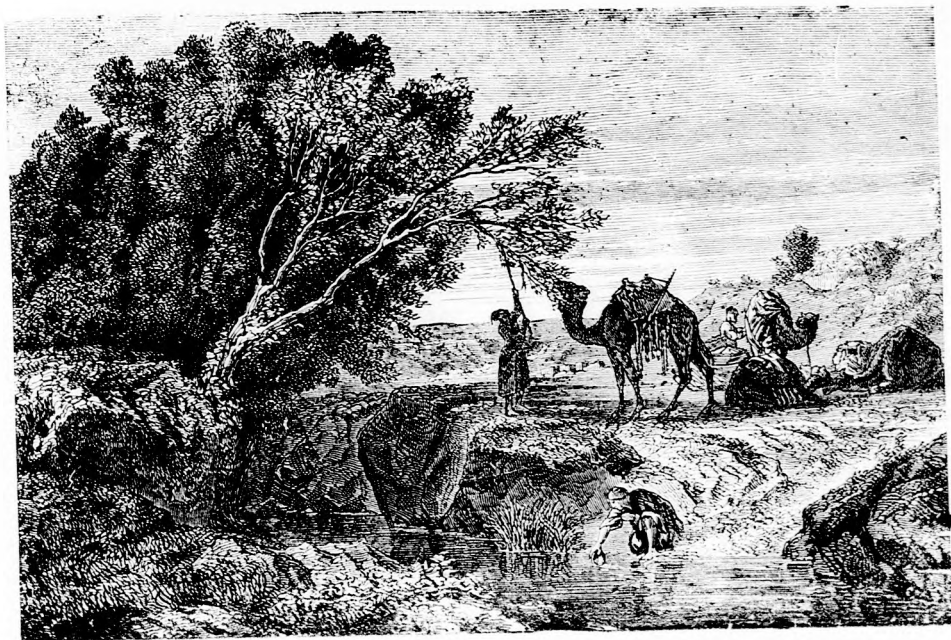
e szavak
gyos kol
Az ő sz
kegyetle
szivtelen
pillanat
mikor m
alakjába

egy semmirevaló tolvaj, megérdemli, hogy börtönbe jusson és oda is fog jutni.

— Ugyan ne légy olyan kegyetlen, viszenzá a leányka. Látod, milyen szegény fiú, olyan éhesnek, betegesnek látszik! Meglehet, hogy még eddig soha sem követett el semmi rosszat s most is csak a nyomoruság vette reá. Talán . . .

— Talán jobb lesz, ha dolgodra mégy és nem avatkozol az én ügyeimbe, szakítá félbe az urfi s aztán a rendőrhez fordulva mondá: Menjünk, vezesse e fiatal gazembert a bíró elé, majd én is megyek és bevádolom. Reménylem, megkapja jutalmát.

Szegény Arthur borzadva hallotta

OÁZIS. (Lásd a 470. lapon.)

e szavakat. Mit tehet ő, a szegény rongyos koldus fiú az ilyen gazdag urfi ellen? Az ő szavának nem fognak hinni! Mily kegyetlenség, hogy az a gazdag urfi oly szívtelenül vádolja! És mégis — ugyane pillanatban eszébe jutott, hogy hajdan, mikor még nem volt mostani átváltozott alakjában, ő is épen így bánt egy szegény

fiúval. Akkor nem gondolta meg, mily keservet érez a szegény fiú!

A rendőr most valóban teljes hitelt adott a gazdag urfi szavainak s nyakon ragadva Arthurt, mondá:

— Jöjj egymásután, semmirevaló! Hiába akarnál ellenállani! Jöjj szépen, különben megkötözlek.

Arthur azonban semmikép sem akart a rendőrrel menni. Érezte ártatlanságát, mért engedje tehát magát beesukatni? Megfogta tehát a kert kerítésének egy léczét és elhatározta, hogy védeni fogja magát körömszakadtig. Sápadtan, a föl-indulástól és félelemtől reszkető hangon kiáltá kegyetlen vádolójának:

— Nem szégyenli, hogy ily igaztalanul vádol egy szegény embert? Ha gazdag urfi volnék, ugy-é nem merne vádolni és börtönbe vitetni? De hát bűnös vagyok-é azért, mert szegény vagyok? Szabad bántalmazni az embert csak azért, mert nincs bársony ruhája?

— Oh, ereszd szabadon! kérlek, ereszd szabadon! kiáltá Linka esdeklő hangon.

— Nem eresztem, még ha térden állva könyörögne is! felelt a szívtelen urfi.

A rendőr megragadta Arthurt, hogy magával vigye, de a szegény fiu kétségbeesett erővel kapaszkodott a kerítésbe s addig-addig viaskodott, míg a lécz kettétört és Arthur földre bukott.

Ugy mint az eddigi átváltozásoknál, most is elegendő volt ez elbukás, hogy hirtelen eltűnjön minden; a gögös urfi, a rendőr, a ház, kert, — minden szétfoszott, mintha csak ködkép lett volna.

Csodálatos dolgok történhetnek az emberrel álmában! Arthur egészen meg volt zavarodva már azon átváltozások által, melyek eddig történtek vele, de mekkora volt meglepetése, mikor észre vette, hogy most milyen átváltozás történt vele! Vannak népek, melyek azt hiszik, hogy az ember lelke halála után valamely állatba száll át. Mintha e hit

akart volna Arthuron megvalósulni, — szörnyű megdöbbenéssel vette észre, hogy most ló lett belőle, szép kis pomney-ló, befogva egy csinos kis kocsiba.

Meg kell vallani, nem épen kellemes érzés lehetett arra ébrednie, hogy négy lábou áll, aczél zabla van szájában és hámba van befogva, huzni kell a kocsit.

(Folytatasa következik.)

OÁZIS.

(Képpel a 169. lapon.)

A forró sivatagon,
 At éjeken napokon,
 Keresztül az izzó pusztán,
 Halad folyton a karaván.
 Oh, a tikkasztó meleg! . . .
 Állatok és emberek
 Szomjúhozva, elernyedve
 Haladnak a mély fövénybe!
 Holnap, holnap, reménylik,
 A czéljukat elérik.
 De mult éj és mult nap is,
 Meg sem tün föl oázis;

A nap harmadszor leszáll —
 És enyhet még sem talál
 Az inséggel küzdő csapat,
 Föl-fölserken, meg lelohad.

Vegre, vegre — mily öröm!
 A pirosló ég-körön
 — A szem ittasodva látja —
 Int a sivatag pálmája.

Karaván-nep most siess!
 Ott az oáz, a kies.
 Hüves árnyék fogad ottan,
 Üde forrás vize esobban.

Hála neked — hála
 Jó Istenünk, Allah!

AZ A CSUF TÜCSÖK.

— Beszélyke. —

A ház, melyben Elek és Andorka születni láttak, ódon, még a múlt évszázadból való épület volt, vastag falakkal, nagy ajtókkal és roppant bő kéményekkel. A konyhában nem afféle kis takaréktűzhely állott, mint új házakban szokás, hanem egy óriási nyílt tűzhely, mely fölött egyenesen fölfelé nyult a tágas kémény, úgy hogy föl lehetett látni az égre. Ez pedig nagyon tetszett a két kis fiúnak s a tűzhely melletti padkán különösen szerettek üldögélni, hogy bámulhassák, miként száll föl a füst a kéménybe. Hiába mondta a mama, hogy ez bizony nagyon rossz építés, hogy a régiek nem igen értettek hozzá, miként kell a tűzhelyet építeni; Elek és Andorka nagyon mulatságosnak találták, mikor az eső beesett a kéményen és sísteregve hullt a tűzhelyre a parázsba.

Egy napon azonban kevésbé kellemes meglepetés érte Andorkát, amint a tűzhely mellett nyugodtan ozsonnázott és csokoládéját szücsölgeté. Semmi rosszra sem gondolt, midőn hirtelen a fejére, — kevésbe mult, hogy nem a csokoládéba, boldog Isten! — odapottyant, micsoda? — hát egy ostoba sárga kis állatka, mely aztán rögtön futásnak indult és eltűnt. Andorka esőppet sem talált kellemesnek az ilyen hivatlan vendéget s még jóformán magához sem tért meglepetéséből, midőn íme, egy második is — paf! ott terem a esése szélén s ép oly gyorsan eliramodik. Egy harmadik pedig ott ült a kémény széles fa-parkányán és vak-

merően nézett Andorka szemébe. De már ezt nem tűrhette nyugodtan a kis vitéz és haragosan fölkiáltott:

— No ez ugyan gyönyörű dolog! Miféle ostoba csuf állatok potyognak az égből be a kéményen!

A mama, ki véletlenül éppen közel volt, mosolygott. Jól tudta, hogy az égből nem potyognak állatok, tudta azt is, mi az, amitől Andorka annyira megijedt. Nevetve mondá tehát:

— Igazán olyan csufnak tartod ezt a kis állatkát?

— Bizony nem is szép, mamácska. Aztán a kéményből ugrálnak le, majd-nem a csokoládémba! Mi dolguk van a kéményben?

— Ott laknak, kedves fiaeskám: minden ilyen régi épület tele van tücsökökkel.

— Ez ugyan szép dolog! És nem lehet őket onnan kiirtani?

— Kár volna őket bántani. Majd este megmondom miért.

Vacsora után a gyermekek kimentek a mamával a konyhába. A nagy tűzhelyen lobogó tűz pattogott s valami sajtós zene hangzott a tűzhely felől.

— Ki énekel ott? kérdeék a gyermekek.

— Pszt! hallgassátok.

Előfójtott lélekzettel hallgattak s csakhamar megkülönböztethették, hogy e fücska zene számos vékony, halk hang egybeolvadásából áll. Minden hang egyforma volt s egymagában oly gyöngye, hogy alig lehetett hallani; de mikor ötvenhatvan ily halk, éles hangocska egyszerre megszólalt, sajátságos kellemes összhang-

zásba olvadt énekük s Elek és Andorka egészen elragadtatva hallgatták.

— De hát ki énekel itt, mamácska? kérde ismét Elek.

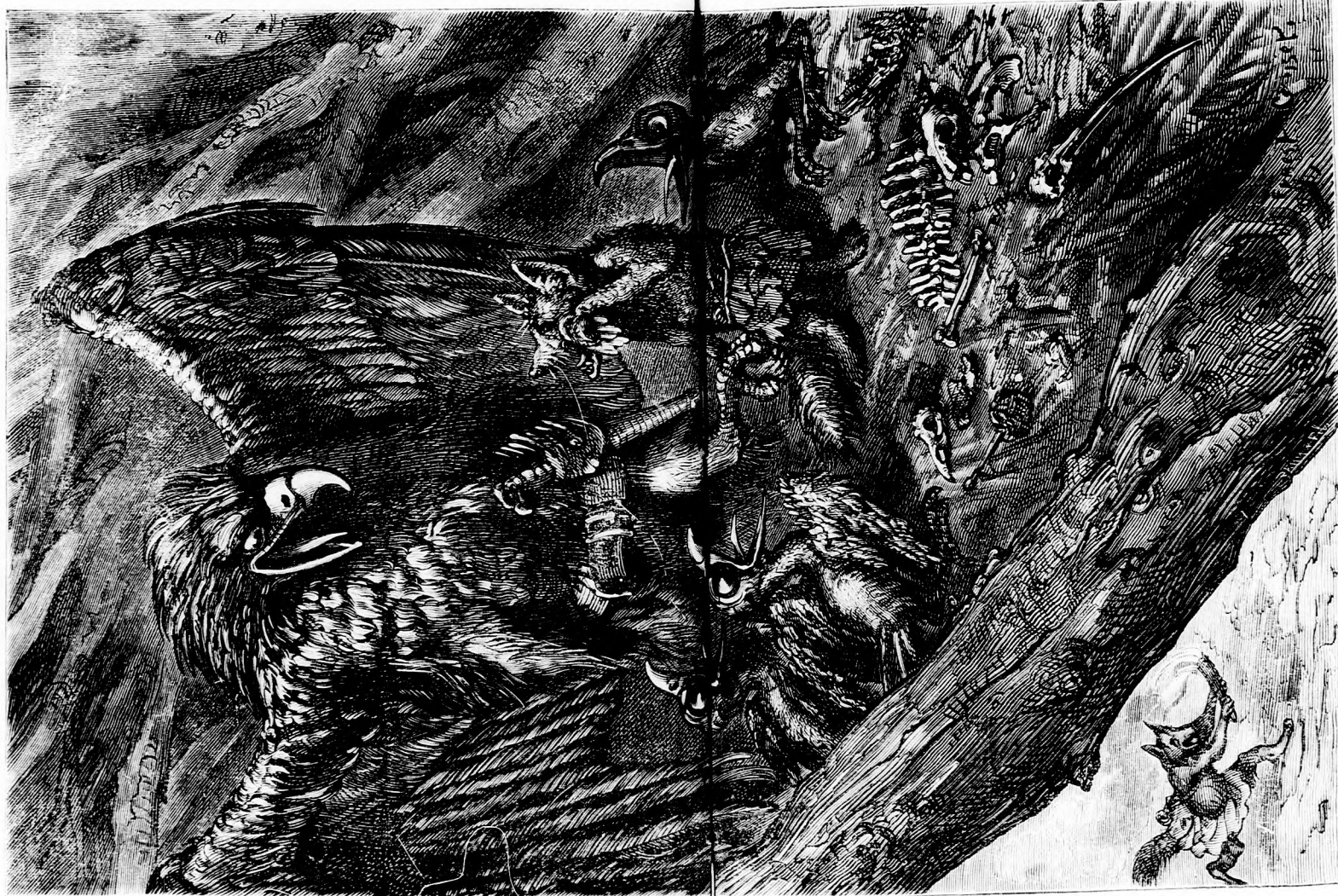
— Nézzétek meg! De óvatosan, közeledjétek!

Ekkor mindnyájan lábujjhegyen zajtalanul közeledtek a tűzhelyhez s a lobogó lángfényén megpillanták a párkányon az éneklők egész karát. Ugyanazok az »ostoba esuf állatok« voltak, melyekre Andorka delután annyira megharagudott. Ott ültek szép sorban . . . volt legalább száz! és mindnyájan tele torokból énekeltek, e mellett élénk, piczi szemcskéikkel ők is kíváncsian bámultak a reájok bámuló gyermekekre.

— Oh, milyen szép, milyen furesa ez! kiáltá Andorka.

— És meg sem ijednek tőlünk, tevé hozzá Elek.

— Mert soha sem bántja őket senki, felelt a mama, jezek teljesen ártatlan piczi állatkák, ezinczogásuk meg fölvi-

ditja a tűzhely környékét. Sok vidéken a jámbor falusi nép a tücsök megjelenését szerencsés jelnek tartja s nagy bűnök

venné e kis állatka megölését. És abban igaza is van, hogy nem kell bántani szegénykéket. Az ember különben is sok

gyetlenség volna még azokat is bántani, melyek nem ártanak nekünk s melyek megöléséből semmi hasznunk sincs. Ellen-

kezőleg, örvendjünk, hogy házukban ez ártatlan vendégeknél menedéket nyújthatunk s táplálhatjuk őket a morzsákkal, melyeket eldobunk.

— És miből élnek e szegény kis tücsökök? kérde Andorka.

— Mindenféle hulladékokból, — de nagyon kevéssel beérik. A mi az asztal és tűzhely körül elszóródik, az nekik ven elég, mert nem olyan fálánkok, mint azon fajrokonak, melyek a mezőkön és erdőkben laknak. A tücsök is a szöcskék családjához tartozik. De a mezei tücsök csak nappal, főleg pedig délben énekel, mi kor jó melegen süt

állatot kénytelen megölni részint táplálkozása végett, részint hogy kellemetlen társaságuktól szabaduljon; bizony ke-

a nap, míg a házi tücsök nappal alszik s csak este bujik elő. De a házi tücsök is nagyon szereti a meleget.

— Azért bujtak hát ide a tüzhely közelebe szegénykék! szölt Elek. — Oh, ezentul nem fogom őket bántani, hadd melegedjenek tüzhelyünk körül. Majd hozok nekik esténként enni valót is.

S mindkét füeska szaladt a szobába és hozott kenyermorzsát. Odaszórták a tüzhely szelére. A tüesök kiváncsian bámultak le rájuk.

Jó éjszakát, kis tüesök! szölt Elek.

— Jó éjszakát! ismétlé Andorka.

És a tüesök a maguk nyelvén felelek: Kri! Kri! Kri! ami bizonyosan szinten azt jelenté, hogy »jó éjszakát, kedves gyermekek!«

E naptól fogva Andorka nem ijedt

meg s nem is haragudott, ha egy-egy kis tüesök ugrott melleje vagy épen ölébe, mikor a tüzhely mellett ült. Ez különben ritkán történt, mert a tüesök napal esőndesen aluszik rejtekében. Este azonban Elek és Andorka gyakran odaálltak a tüzhely mellé, hallgatták a kis tüesök füesza zenéjét és mulattak ügyes, gyors ugrásaikon. Most már nem találtak esunyaáknak a kis sárga állatokat. Különösen Andorka pedig minden este szórt nekik egy kis morzsalékot s azt állitá, hogy a tüesök már ismerik is őt s mihelyt közeledik, hangosabban kiáltozzák:

— Kri! Kri! Itt jön ami kis jó barátunk! Kri! Kri!

VIADAL EGY FEKETE KIGYÓVAL.

(Képpel a 477. lapon.)

Ami szép hazánkban, Magyarországon, keves a veszedelmes fajta kigyó; de más országokban sok bajt okoznak e csuszó-mászó állatok. Vannak olyanok, melyek egészen kiesinyek, de harapásuk halálosan mérges; másoknak nincs mérgefoguk, de ezek meg olyan nagyok és erősek, hogy agyonfojtják az embereket és állatokat. Egy amerikai ültetvényes nem régiben majd életét veszé ily módon s következőleg írta le veszedelmes kalandját:

Birtokomhoz közel van egy mocsáros ingoványos hely, hol különösen sok vadkacsa tanyáz. Egy reggel esőnakba ültem s vadászni mentem. Nemsokára löttem is egy vadkacsát, mely azonban kissé meg röpkedett s a partra a bozót közé menekült. Láttam, hova menekült s rögtön partra ugrottam utána. Mily nagy volt azonban csudálkozásom, midőn a

kacsát épen az orrom elől kapta el egy jokora fekete kigyó!

Hogy a tó körül többfele kigyó honol, azt tudtam; de ily nagyot meg nem láttam. Azt is tudtam, hogy épen e kigyók a veszedelmesek, azonban bizva saját erőmben, megragadtam a ruczát s kirántottam a kigyó szájából, egyuttal pedig ráhágtam a förtelmes állat nyakára, így gondolván őt megölhetni. Azonban a talaj, mint említettem, ingoványos, süppedekes volt, a kigyó könnyű szerrel kiesuszott talpon alól, ugyanazon pillanatban már lábaim köré esavarodott és összeszorított, mintha erős kötellel kötöztek volna meg. Ellenségem, mely azelőtt nem látszott hosszabbnak két lábnyinál, most kinyulva majd nem két öles volt.

A másik pillanatban már mellem köré tekerözött s mindenkép nyakam

köre iparkodott jutni s így megfojtani. Kétségbeesetten ragadtam meg torkát bal kezemmel, míg jobbjammal fejét verdestem, de asztalammal, mert ez csak még inkább felbőszíté. A kígyó gyűrűi mindig szorosabbra húzódtak össze, már szinte ropogni éreztem bordáimat, lélekzetem fogyott, fejem szédült s már menthetlenül veszve hittem magamat, midőn hirtelen eszembe jutott, hogy az oldalamon függő tarisznyában van vadászkesem.

Szabadon levő jobb kezem ekkor már annyira meg volt zibbadva, hogy csak a legnagyobb erőfeszítéssel bírtam a tarisznyát felszakítani és a mentő eszközt elővenni. Végre sikerült! Egy hatalmas metszéssel keresztül vágtam a kígyó derekát s félelmes ellenségem két darabban hullott le testemről.

Tantorogva mentem esolnakomig, de itt végkép kimerülve összerogytam. Több óráig feküdtem eszmeletlenül, csak deltájban tértem ismét magamhoz s még mindig félig kabultan siettem vissza lakasomba.

SZÓREJTVÉNY.

*VAN egy hűtlen barátom,
Míg a nap sűt mindig látom;
Am ha borong éj fölöttem,
Akkor ninesen körülöttem.*

SZÁMREJTVÉNY.

HÁNYAN vagytok az iskolában? kérdezte Gábor bácsi Pistika öcsét. Pistika így felelt: ha mégannyian és félannyian volnánk mint a hányan vagyunk, open százan volnánk.

Gábor bácsi legott kitalálta
Hát ti, kis pajtasaim?

Mindakét föladványt a KIS LAP-nak beküldé:

Ujváry Géza.

A RÓKA ÉS A SAS.

— Acsop meséje. —

(Képekkel a 472—473. l.)

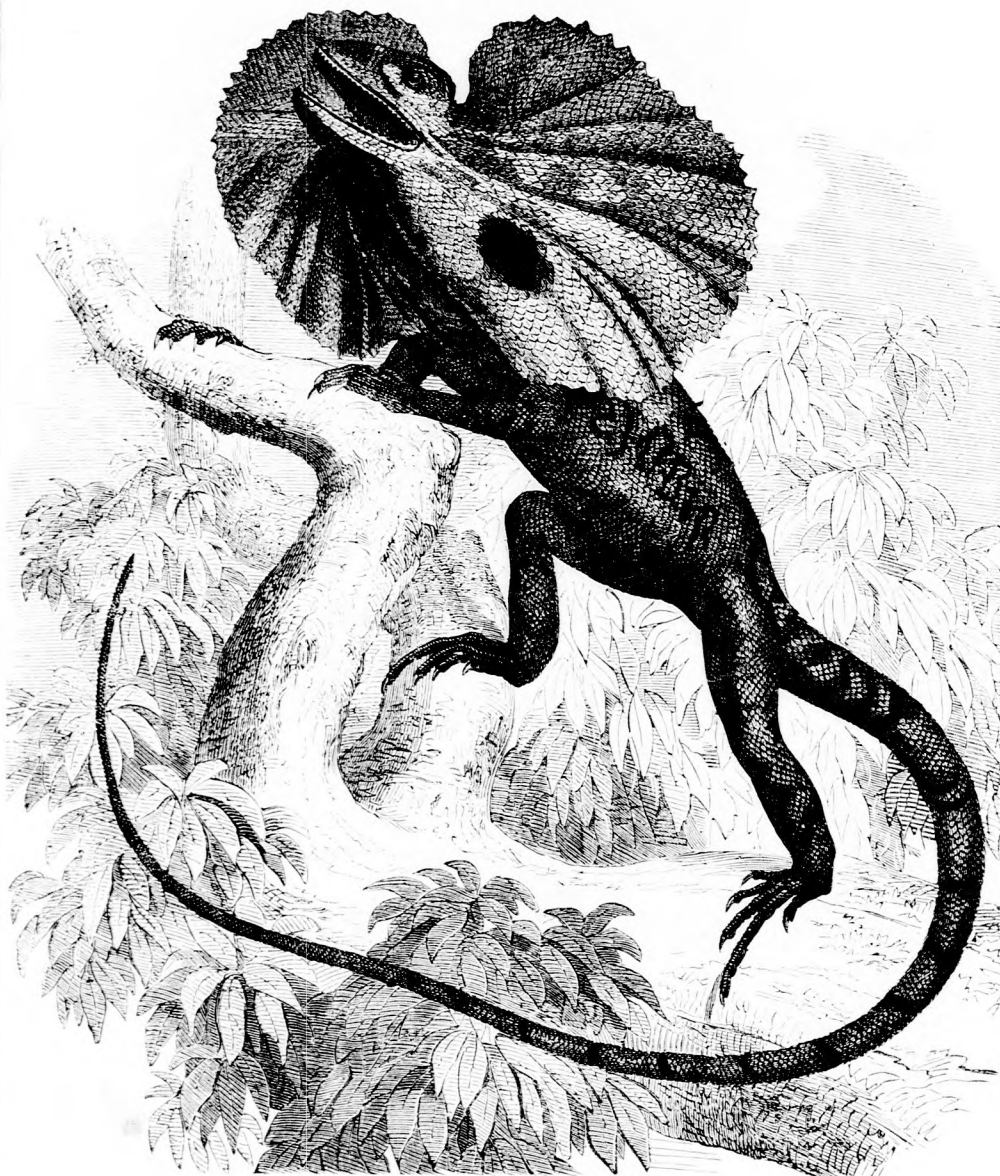
A SAS, hogy kis fiainak jó ebédet adjon, elragadta a róka kis fiát s fölvitte fészkebe, hogy ott széttépje. A szegény kis róka reszketve könyörgött kegyelemért, de a kegyetlen sas nem ismert irgalmat és a kis sasfiak is már fenték csőrüket a pecsenyére.

Az öreg róka észrevette fia veszedelmét s a fa alá sietvén szintén könyörgött a sashoz, kegyelmezzon a kis rókának: ígért hála fejében mindenféle jó és kedves csemegéket, de a sas alig figyelt rá. Ekkor az öreg róka dühre lobbant és fenyegetozött, hogy szörnyű boszut áll, ha fiát a sas rögtön szabadon nem bocsátja.

A sas megvető nevetéssel felelt a róka fenyegetésére. Mit árthatna neki, a levegőben magasan szárnyaló sasnak, a szegény róka, aki csak a földön mászkál. A róka azonban megmutatta, hogy nem üres fenyegetés volt, amit mondott. A mezőn az aratók épen tüzet raktak és ebédet főztek. A róka odament s kért egy lobogó lánggal égő darab fát, ezzel vissza sietett az erdőbe, egyenesen az odvas fa alá, melyen a sas fészke volt.

Most látta a sas a veszedelmet. Ha a róka meggyújtja a fát, a kis sasfiak, melyek még nem tudnak röpködni, menthetlenül odavesznek, nyomorultan megégnék. Most már aztán a sas kezdett kegyelemért könyörögni, visszaadta az öreg rókának fiát s szentül megígérte, hogy többé soha sem fogja bántani.

A róka megelégedett azzal, hogy fiát sertetlenül visszanyerte; a sas pedig belátta, hogy bármily hatalmas valaki, nem szabad megvetnie a gyöngét, mert a leggyöngébb is találhat módot a boszúállásra.

A GALLÉROS GYÍK. (Lásd a 479. lapon.)

VIADAL EGY FERETE KIGYÓVAL. (Lásd a 474. lapon.)

HIVATLAN VENDÉGEK.

(Képpel a 468. l.)

GÍGOM, gágom Pista úrú,
Hogyan mé'ztatott aludni?
A früstököd — amint látom —
Most költöd el, gígom, gágom.

Gígom, gágom, ej ej ej.
Turós gombócz, édes tej!
Biz ez kérem, gágom, gígom,
Reggelinek nagyon finom.

Nos, Pistika, hát mit gondolsz:
Nem sok lesz a három gombócz?
Felezzünk, ez a becsület —
Mindegyikünk kapjon egyet.

Ejnye gígom, ejnye gágom,
Tán haragszol, kis barátom?
Ne haragudj, Pistika,
Ha szépen kér a liba.

Gondold meg, te kis fukarka,
Hogy életünk ugy is kurta,
Nem mul bele három hét —
Sülve kerülünk eléd.

És akkoron, gígom, gágom,
Szint' ott leszünk lakomádon —
De akkor, hajh! nem mi eszünk:
Mert libapesenye leszünk!

Nem *mi* leszünk vendégeid
Hanem a miénk *te* lész,
Azért tehát, gígom gágom,
Ránk haragosan ne nézz!

A PÉZSMA-HÓD.

(Képpel a 468. lapon.)

Téli időben, mikor a jó meleg bunda előkerül a szekrényből s az ember gondosan beburkolózva jár az utcán, láthatni szép uri bundákat, melyek drága hódprémekkel vannak ékítve. A hód, melynek bőre e szép és drága prém adja,

messze Amerikában lakik nagy tömegekben s a legsajátságosabb állatok egyike.

A hód hasonlít a mi patkányunkhoz, csak hogy sokkal nagyobb. Többféle fajtája van, melyek szőrük színe által különböznek egymástól; de szokásaik, életmódjuk mind egyformák. A folyók, tavak partján tartózkodik, hol sűrű nád, kaka terem; és a sűrűségben nem buvik el egyszerűen, mint más állat, hanem valóságos kis kunyhót épít csodálatos ügyességgel. Gyakran oly sűrűn állanak egymás mellett e kunyhók, hogy az ember messziről könnyen falunak nézheti. A pézsmahód vízbe szereti építeni kunyhóját, még pedig oly mélyre, hogy a kunyhó három-négy lábnyira van a víz alatt s a bejárás is a víz alatt van. A kunyhó azonban több lábnyira kiemelkedik a víz fölé is és belől valóságos emeletes szobája van, hol a hód szépen szárazon pihenhet, biztosságban minden más állat támadása ellen. Csodálatos az, hogy a hód mily szilárdul tudja kunyhóját a víz mélyén építeni. Nagy fadarabokra, sásra és nádra, kövekre építi, oly erősen, hogy a víz szét nem áztatja.

Nappal a hód esőndesen pihen kunyhójában, de midőn az éj leszáll, előbujnak mindnyájan s a vízen uszkálva keresik élelmöket, vagy játszanak. Uszáközben csak fejük látszik ki a vízből, de a legkisebb zajra rögtön elmerülnek egészen. Ha már beleuntak az uszásba, lakásuk elé ülnek s rágiésálnak valami nád- vagy növényesutkán, melyet két első lábukkal tartanak. Megeszik azonban a húst is és vadászok sokszor bosszankodva tapasztalják, hogy ha vadkaesát lőnek s a kaesa a vízbe esik, — mire a vadász esőnakon odaér, már ott termett egy hód s elkapván a zsákmányt, eltűnik vele a víz alatt.

A pézsmahód nagyon szapora, a nőténynek évenként 10—15 kicsinye van s ez akadályozza kipusztulását, mert különben annyi ellensége van, hogy rö-

vid idő a madarak, a hód h tanak az préme k össze, leg társaság nak s n pézsmahó sokba, h gozzák.

Egy nevét is pézsmas mirigy, s szőrét, s Épen ez igen alk

H

Né mind Me

Né .D. Me

Öt a mely 3-iké A ből áll

vid idő alatt ki volna irtva. Az orv-madarak, a menyétek nagyon szeretik a hód husát. De legtöbbet elpusztítanak az emberek, kik a hódot szép préme kedvéért tömegesen fogdossák össze, leginkább törökben. Egész vadász-társaságok vannak, melyek hódra vadásznak s némely évben fél millió darab pézsmahód-bőrt is visznek a nagy városokba, hol aztán a szücsök szépen feldolgozzák.

Egyik nevezetes sajátsága, melytől nevét is kapta a pézsmahód, az erős pézsmaszag; s farka tövében van két mirigy, s ebben a pézsmá, mely átjárja szőrét, sőt még husát is egész testében. Épen ezért evésre a pézsmahód husa nem igen alkalmas.

AZ ELSŐ PARIPA.

(Képpel a czimlapon)

HOP, HOP Gyula, kis huszárom.
Ma Gyöngyös, holnap Komárom!
Hop, lovagolj kényesen
Itten az én térdemen!

Nagy a világ, de a huszár
Átröpüli mint a madár.
Vágtass Gyula hop, hop, hop,
Maradjon el, ki gyalog!

TALÁLOS MESÉK a földrajzból.

I.

Négy nagy városa van Európának, melyek mind „est”-re végződnek.
Melyek azok?

II.

Négy nagy európai folyam neve kezdődik „D”-betűvel.
Melyek azok?

III.

Öt európai fővárost neveztek meg nekem, a melyek közül az 1-ő neve öt, a 2-iké négy, a 3-iké három, a 4-iké két s a 5-iké egy szótagból áll.

A GALLÉROS GYÍK.

(Képpel a 476. lapon.)

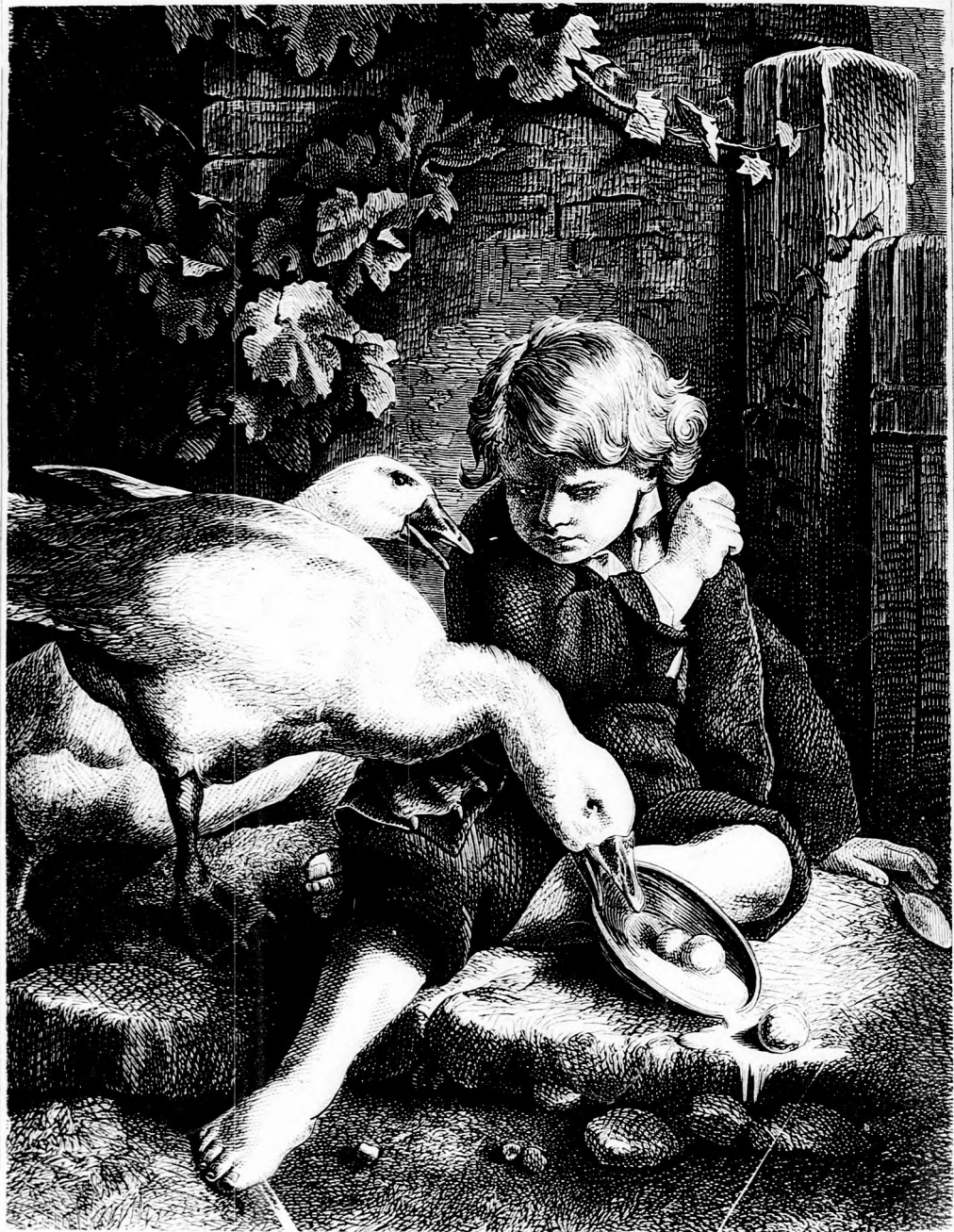
EZ BIZONY furcsa legényke s tudom, hogy sok felénk kis gyermek, ki már a mi közönséges kis gyikunktól is megijed. ugyancsak futna a galléros gyík elől, mely pedig tulajdonképen ep oly ártatlan kis állat, mint a mi gyikunk, melynek rokona s melytől leginkább az a sajátságos fodros gallér különbözteti meg.

A galléros gyík Ausztráliában honos és hosszú, vékony farkát is számítva, mintegy három láb hosszú; tehát nagyobb a mi gyikunknál. Legfuresább azonban rajta nagy gallérja, mely füleitől indulva ki, négy ránczba oszlik és fölfelé irányul. Ha előlről tekintjük e furcsa állatot, egész teste eltűnik e szárnyak mögött, melyeket pikkelyszerű lemezek borítanak, ezek pedig legnagyobb részt éles csucskokban végződnek. Azonban e nehézkességnek látszó nyakékessége mellett is a galléros gyík igen fürgén mozog, hátában és farkában nincsenek csigolyák.

Szine lángvörös, barna csikokkal tarkítva, melyek oldalt rendszeres alakokat képeznek; farka barnán gyűrűzött, feje és gallérja vörhenyes s mind fejének, mind gallérjának mindegyik oldalán egy-egy fekete folt van. Hosszu lábai igen mozgékonyak s horgos karmai segélyével pompásan tud fára vagy meredek sziklákra is mászni, hogy elfogja az apró rovarokat, melyek eledelét képezik.

Kis Értesítő.

A »KIS LAP« legközelebbi, 31-ik számában jelen meg a pályakoszorús dolgozat, a legjobb rejtvény beküldőjének s a sorsolás által kitűzött nyertesnek neve, valamint Forgó bácsi postája is.

HIVATLAN VENDÉDEK. (Lásd a 478. lapon.)

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest barátok tere, 7-ik sz. Athenaeum-épület.
Kiadja és nyomatja az Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.